

“मीठे बच्चे— कालहरूको काल आउनु भएको छ तिमी सबैलाई वापस लिएर जान, त्यसैले यादद्वारा विकर्मको बोझलाई खत्तम गर, आफ्नो देहबाट मोह निकालिदेऊ।”

प्रश्नः— भक्तहरूको कुनचाहिँ पुकारलाई जब बाबा सुन्नुहुन्छ, तर भक्तहरू खुशी हुनुको सट्टा दुःखी हुन पुग्छन्?

उत्तरः— भक्तहरूमा जब दुःख आउँछ तब भन्छन्— हे भगवान्, मलाई यस दुःखको दुनियाँबाट लिएर जानुहोस्, मेरो यस पतित दुनियाँमा आवश्यकता छैन, तर जब बाबा पुकार सुनेर लिएर जानको लागि आउनु हुन्छ, तब रुन्छन्। डाक्टरलाई भन्छन्— यस्तो औषधी दिनुहोस् जसले हामी तन्दुरुस्त हुन सकौं।

गीतः— दूर देश का रहने वाला...

ओम् शान्ति। दूरदेशमा बाबा पनि रहनु हुन्छ र तिमी बच्चाहरू पनि रहन्छौ। अहिले बाबा यहाँ किन आउनु भएको छ? हे भगवान् आउनुहोस्, आएर हामीलाई वापस लिएर जानुहोस् भनेर किन बाबालाई याद गर्छन्? यो आत्माले भन्दछ— आफ्नो घर मुक्तिधाम लिएर जानुहोस्। यो त कालहरूको काललाई पुकारे जस्तै हो। हामीलाई यस पतित दुनियाँको सम्बन्धबाट छुटाएर साथ लिएर जानुहोस्, हामीलाई यहाँ रहनु आवश्यक छैन, यो कसलाई भन्छौं भन्ने कुरा भक्तिमार्गमा समझ हुँदैन, अनि फेरि कसैको आत्माले जब शरीर छोड्दछ तब कति धेरै दुःखी हुन्छन्, रुन्छन् कराउँछन्। एकातिर बोलाउँछन्— बाबा, आएर हामीलाई यहाँबाट लिएर जानुहोस्, यस शरीरबाट मुक्त गर्नुहोस्। तर जब मुक्त गर्नुहुन्छ तब रुन्छन् कराउँछन्। भक्तिमार्गमा पुकार्छन् तर बुझ्दैनन्। सावित्री-सत्यवान्को कहानी छ। उनले त एकको आत्मालाई लिएर गइरहेका थिए, तर सावित्रीले लिएर जान दिइरहेकी थिइनन्। मनुष्यले जब शरीर छोड्छन् तब शरीरमा मोह हुने भएको कारण आत्माले छोड्न चाहँदैन। डाक्टरलाई भन्छन्— यस्तो औषधी दिनुहोस् जसले म तन्दुरुस्त हुन सकौं। शरीरलाई हामी छोड्न चाहँदैनौ। साथमा फेरि भन्छन्— भगवान् आउनुहोस्, आएर हामीलाई साथमा लिएर जानुहोस्। आश्चर्यजनक कुरा छ नि। अहिले तिमी खुशी सँग चल्छौ। मनुष्यको त दुनियाँमा मित्र-सम्बन्धीहरू आदिमा मोह हुन्छ। अब सोध्नुहुन्छ— के तिमीलाई मित्र-सम्बन्धी आदिबाट छुटाऊँ? लिएर त जान्छु तर तिमी यी सम्बन्धीहरूको याद छोड। अन्तकालमा यदि बच्चा आदिलाई याद गर्नु भने फेरि यस्तै जन्म मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी आत्माहरूलाई यस शरीरबाट अलग गरेर म लिएर जानेछु। फेरि तिमीलाई मित्र-सम्बन्धी आदिको याद त आउँदैन? अन्त्यमा एक बाबाको नै याद गर्नुछ। पुनर्जन्ममा त फेरि यहाँ आउनु छैन, त्यसैले देहसहित सबैलाई भुल्दै जाऊ। म एक बाबालाई याद गर। जबसम्म तिमी पवित्र बन्दैनौ तबसम्म तिमीलाई लिएर जान सकिदैन। अहिले म तिमी आत्माहरूलाई लिन आएको छु तर तिमीमाथि विकर्मको धेरै बोझ छ। यो आत्माहरू सँग कुरा गर्दै हुनु हुन्छ। बाबा परमधामबाट आउनु भएको छ, पराइ देशमा। आफ्नो देश स्वर्ग जुन स्थापना गर्नुहुन्छ, त्यसमा त उहाँलाई आउनु नै छैन। यहाँ तिमी दुःखी भएर मलाई बोलाउँछौ, त्यसैले एकै समय आएर सबै आत्माहरूलाई वापस लिएर जानुछ। चाहे खुशी सँग जाऊ, चाहे दुःखी भएर जाऊ। जानु छ जरुर। बेहदको बाबा कालहरूको कालले आत्माहरूलाई वापस लिएर जानु हुन्छ। मानौं सबै मनुष्यहरूको विनाश गर्न आउनु हुन्छ। पति-पत्नी हुन्छन्, पत्नीका पति मरे भने कति रुन्छन्। अहिले भन्छन्— हामीलाई लिएर जानुहोस्, हामीलाई केही चाहिँदैन। तर तिमी पतितहरूलाई लिएर जान सकिदैन त्यसैले पावन बनाउन

आएको छु। पावन तब बन्छौ जब आफूलाई अशरीरी सम्झनेछौ। देहसहित देहका सबै सम्बन्धलाई भुल्नेछौ। म एक बाबालाई याद गर्नु भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। युक्ति त धेरै राम्रो बताउँछु, कल्प-कल्प। तिम्रीलाई थाहा छ— यो सबै शरीर खाक (खरानी) हुन्छ। होलिका जलाएको बेला त्यसमा धागो जल्दैन, त्यसरी नै आत्मा पनि जल्दैन। बाँकी यस संसारलाई आगो लाग्नुछ। सबै शरीर जलेर खाक हुन्छ र आत्मा शुद्ध भएर जान्छ।

आत्माहरूलाई शुद्ध बन्नको लागि निरन्तर देही-अभिमानि बन्ने पुरुषार्थ गर्नुछ। देह हुँदा-हुँदै पनि आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबा सँग योग लगाउनुछ। जसरी संन्यासीहरू ब्रह्म अथवा तत्त्व सँग योग लगाउँछन्, भन्छन्— हामी तत्त्वमा लीन हुनेछौं। तत्त्व सँग बुद्धियोग लाग्छ। यस्तो होइन— शरीर छोडिदिन्छन्। सम्झन्छन्— तत्त्व सँग अथवा ब्रह्म सँग हामी योग लगाउँदा-लगाउँदै ब्रह्ममा लीन हुनेछौं, त्यसैले हामी उनीहरूलाई ब्रह्मज्ञानी, तत्त्वज्ञानी भन्छौं। तत्त्वको ज्ञान छ। तिम्रीलाई ज्ञान छ— हामी आत्माहरू तत्त्वमा रहन्छौं। उनीहरू सम्झन्छन्— हामी त्यस तत्त्वमा लीन हुनेछौं। यदि हामी गएर वहाँ रहनेछौं भन्छन् भने त्यो पनि ठीक छ। आत्मा लीन त हुँदैन। थोपा-थोपाको उदाहरण दिन्छन् तर त्यो पनि गल्ती हो। ज्योतिमा लीन हुने कुरै छैन। अविनाशी आत्मामा सारा पार्ट भरिएको छ जो कहिल्यै विनाश हुन सक्दैन। संन्यासी विकारको संन्यास गर्छन्, बाँकी वापस त कोही जाँदैनन्, यहाँ नै पुनर्जन्म लिइरहन्छन्। वृद्धि हुँदै जान्छ। सबैलाई सतो, रजो, तमोबाट पास हुनु नै छ। ड्रामामा यो सबै निश्चित छ। अहिले त हेर बिमारी पनि कति थरी निस्किएका छन्, पहिले यति धेरै थिएनन्। ड्रामामा यो सारा निश्चित छ। तिम्री बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा आउनु भएको छ, सबै आत्माहरूलाई वापस लिएर जान। भन्छन्— बाबा, हामीलाई वापस लिएर जानुहोस्। मुक्ति-जीवन मुक्ति त सबैलाई मिल्नुछ। तर सबै सत्ययुगमा त आउन सक्दैनन्। जो-जो जुन समयमा आउँछन्, त्यसै समय त्यस धर्ममा नै फेरि आउनु पर्ने हुन्छ। तिम्रीलाई थाहा छ— फलानो-फलानो धर्म, फलानो समयमा आउँछ। बाबा पनि कल्प पहिलेजस्तै आउनु भएको छ, यति सबै आत्माहरूलाई वापस लिएर जानेछु। यो धर्तीलाई कति खाद मिल्नुछ। नयाँ दुनियाँलाई पनि खाद चाहियो नि। त्यसैले सबै मनुष्य, जनावर आदि खत्तम भएर खाद बन्छन् फेरि सत्ययुगमा कति राम्रो फल दिन्छन्, जसको तिम्री बच्चाहरूले साक्षात्कार पनि गरेका छौ।

तिम्री बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा कालहरूको काल हुनु हुन्छ। सबै भन्दछन्— बाबा, हामी खुशी सँग हजुरको साथमा जान्छौं, हामीलाई लिएर जानुहोस्। हामीलाई यहाँ धेरै दुःख छ। यो हो नै दुःख दिने दुनियाँ। दुःखधाममा एक-अर्कालाई दुःख दिइरहन्छन्। अपार दुःख छ, अब तिम्रीलाई सुखमा लैजान आएको छु। अब एकलाई याद गर्नु भने वर्सा पाउन सक्छौ। नत्र त राजाईको वर्सा पूरा पाउन सक्दैनौ, प्रजामा जान्छौ। बाबा आएर राजाईको सुख दिनु हुन्छ, अरू कुनै धर्म स्थापकले राजधानी स्थापना गर्दैनन्। यहाँले (शिवबाबाले) त गुप्त रूपमा राजधानी स्थापना गरिरहनु भएको छ। कसैलाई थाहा छैन— सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राजधानी कसरी स्थापना भयो? शरीरधारी देवताहरू कहाँबाट आए? जहाँ कि कलियुगमा असुर थिए। असुरहरू र देवताहरूको लडाइँ त चलेको होइन। न लडाइँको कुरा, न विकारको कटारी चल्छ। फेरि किन लडाइँ लागेको देखाउँछन्? अल्मलिएका छन्। सृष्टि त त्यही हो मात्र समय बदलिन्छ। यो हो बेहदको दिन, बेहदको रात। सत्ययुग-त्रेतालाई दिन भनिन्छ, त्यहाँ त लडाइँ हुँदैन। तर त्यो राजधानी उनीहरूलाई कसरी मिल्यो? कलियुगमा त राजधानी छैन। भन्छन्— बाबा, हजुरको स्थापनाको कर्तव्य वन्दरफुल छ! यति धेरै

बच्चाहरूलाई सुखी बनाउनु हुन्छ। बाँकी आ-आफ्नो पुरुषार्थ अनुसार उच्च पद पाउन सक्छौ। तिमीलाई थाहा छ— ५ हजार वर्षपछि परमपिता परमात्मा आउनु हुन्छ। भन्न त कसैले प्रभु, कसैले गड भन्छन्, पिता हुनु हुन्छ नि। पिता भन्न कति राम्रो लाग्छ। ईश्वर हाम्रो पिता हुनु हुन्छ। केवल प्रभु भन्दा यति मजा आउँदैन। गड भन्दा सर्वव्यापी सम्झन्छन्। फादर भनियो भने सर्वव्यापी भन्न सकिदैन। अहिले तिमी आत्माहरू सुनिरहेका छौ। सम्झन्छौ— हाम्रो बाबा आउनु भएको छ, हामीलाई योगद्वारा पवित्र बनाइरहनु भएको छ। त्यसैले बाबा, टीचर, सतगुरुलाई याद गर्नु पर्छ। यहाँ बच्चाहरूलाई सम्मुख रहँदा भासना आउँछ। हामी त आत्मा हौं, यस शरीरद्वारा पार्ट खेलिरहेका छौं। बाबा हामीलाई लिन आउनु भएको छ। हामी बाबा सँग योग लगाउन पुरुषार्थ गर्छौं। बाबालाई याद गर्दा-गर्दै बाबाको पासमा जानेछौं। कोही संन्यासी जो उत्तम छन् भने उनीहरूले पनि यसरी बस्दा-बस्दै शरीर छोड्छन्। सम्झन्छन्— हामी आत्मा गएर ब्रह्ममा लीन हुनेछौं। सबै मोक्ष अथवा मुक्तिको लागि नै पुरुषार्थ गर्छन् किनकि संसारमा धेरै दुःख छ, त्यसैले मोक्ष अथवा मुक्ति चाहन्छन्। उनीहरूलाई दुनियाँको चक्र घुम्न भन्ने थाहा छैन। हाम्रो पार्ट अवश्य अविनाशी हुनु पर्छ।

तिम्रो बुद्धि जिन्न जस्तै हुनु पर्छ। जिन्नको कहानी भन्छन् नि। भन्यो— मलाई काम दिएनौ भने खान्छु। फेरि उसलाई काम दिइयो— सीढी चढ र उत्र। तिमीलाई पनि बाबा भन्नुहुन्छ— म सँग बुद्धियोग लगाऊ, नत्र माया जिन्नले खान्छ। माया जिन्न (भूत) हो, योग लगाउन दिदैन। राम्रा-राम्रो पहलवान बहादुरलाई पनि मायाले काँचै खान्छ। तिमीलाई थाहा छ— बाबा सिकाउन आउनु भएको छ। भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! म सम्मुख आएको छु, अब मलाई याद गर, नत्र जिन्नले खान्छ। यो काम दिइन्छ तिम्रै कल्याणको लागि। तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। आफूलाई आत्मा सम्झिएर शरीरको भान छोडिदिनु छ। संन्यासी अर्थात् देहसहित सबै संन्यास। बाँकी आफूलाई आत्मा सम्झिनुछ। तिमीलाई थाहा छ— ज्ञान र योगबलबाट बाबा हामीलाई देवी-देवता बनाउनु हुन्छ। राजाई स्थापना भइरहेको छ। यो राजयोग हो। यो कुरा शास्त्रहरूमा छैन। पाण्डवले यति राजयोग सिके फेरि के भयो? गएर पहाडमा गलेर मरे? फेरि कसरी थाहा हुन्छ— राजाई कसरी स्थापना भयो? अब यी कुरालाई तिमी बुझ्न सक्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ—अब मलाई याद गर अनि ट्रस्टी बनेर श्रीमत्तमा चल। हर कुरामा राय लिइराख। बच्चा आदिको बिवाह गराउनुछ, मनाही कहाँ गर्नुहुन्छ र? हर एकको हिसाब-किताब अलग छ। जो बच्चाहरू जस्ता-जस्ता छन् उनीहरूको हिसाब हेरेर राय दिइन्छ। भन्छन्— बच्चाको बिवाह गराउनुछ, ठिकै छ गरिदेऊ। पैसा तिम्रो पासमा छ भने भवन बनाउन सक्छौ। मनाही छैन। भवन आदि बनाएर बच्चाहरूको बिवाह आदि गराएर हिसाब-किताब चुक्ता गर।

अहिले सम्झन्छन्— कसले राम्रो पद पाउन सक्छ। कति मुस्किल छ। यसमा धेरै दूरदर्शी बुद्धि चाहिन्छ। राजाई पाउनुछ— सानो कुरा कहाँ हो र! जबसम्म काम समाप्त हुँदैन, बच्चा आदिसँगको हिसाब चुक्ता गरेर छुट्टी गर। कोही सँग हिसाब हुन्छ, कर्जा छ भने त्यसलाई पहिले उतार। यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो। कन्याहरूलाई कुनै बोझ हुँदैन। क्रिएटरलाई (पितालाई) सबै काम पूरा गर्नुछ जसले गर्दा बाबालाई वारिस बनाउन सजिलो होस्। मायाले पनि राम्ररी भट्काउँछ। तर तिमी यो पनि जान्दछौ— बाबा त धेरै मीठो हुनु हुन्छ। सबैलाई पवित्र बनाएर वापस लिएर जान आउनु भएको छ। यस्तो बाबा सँग त धेरै प्रेम हुनु पर्छ। मीठो चीज हुनु हुन्छ नि। सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ त्यसैले स्वर्गलाई सबैले याद गर्छन्। कोही मन्यो भने भन्छन्— स्वर्ग जानुभयो। कति मीठो नाम छ! जो पास्ट हुन्छ त्यसको फेरि भक्तिमार्गमा नाम प्रसिद्ध हुन्छ। सत्ययुग-त्रेतामा त यी कुरा

२०७५ भाद्र ३० शनिबार १५-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन हुँदै नन्। त्यसैले बाबाले जिन्नको जस्तो काम दिनु भएको छ- आफूलाई आत्मा सम्झिएर मलाई याद गर, नत्र मायारूपी जिन्नले तिमीलाई खान्छ। याद गर्नु पर्छ। आत्मा निश्चय गरेर बाबालाई याद गर्नुछ। हो, शरीर निर्वाह अर्थ कर्म त गर्नु नै छ। ८ घण्टा त शरीर निर्वाहको लागि चाहिन्छ किनकि तिमी कर्मयोगी हो। फेरि तिमी पुरुषार्थ गर। ८ घण्टा आफ्नो पुरुषार्थको लागि पनि निकाल। आफूलाई यस्तो सम्झ- म त बाबाको बनिसकेँ। यो शरीर त पुरानो हो, यसबाट ममत्व मेटाउनुछ। मेटिँदा-मेटिँदै, याद गर्दा-गर्दै यदि कसैको ममत्व रह्यो भने राज्य भाग्य पाउन सक्नेछैन। विश्वको मालिक बन्नमा मेहनत चाहिन्छ।

बाबा आउनु भएको छ, दुःखधामबाट मुक्त गरेर लिएर जान। त्यसैले उहाँलाई लिबरेटर (मुक्तिदाता) वा गाइड, पतित-पावन भनिन्छ। पण्डा पनि छन्। सम्झिनुछ- रावण राज्यको विनाश र रामराज्यको स्थापना गर्न बाबालाई आउनु पर्छ। उहाँले नै शान्तिको स्थापना गर्नुहुन्छ, उहाँको जो सहयोगी बन्छन् उनीहरूलाई पिस प्राइज (शान्ति पुरस्कार) मिल्छ। पिस (शान्ति) स्थापना गर्नेले नै पिसफुल राज्य दिनु हुन्छ। उहाँ नै मस्ट बिलेवेड (परमप्रिय) बाबा हुनु हुन्छ जसले हामीलाई कल्प-कल्प वर्सा दिनु हुन्छ। जति श्रीमतमा चल्छौ त्यति श्रेष्ठ बन्छौ। तिमीलाई थाहा छ- श्री श्रीबाट हामी श्रीलक्ष्मी, श्रीनारायण बन्छौं। २१ जन्मको लागि सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजधानी स्थापना भइरहेको छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) दूरादेशी बनेर कर्मबन्धनलाई समाप्त गर्नुछ। कुनै पनि हिसाब-किताब वा कर्जा छ भने त्यसलाई उतारेर हल्का बनी वारिस बनेर जानु छ।
- २) कर्मयोगी बनेर कर्म पनि गर्नु छ, साथ-साथै ८ घण्टा स्वको (आफ्नो) पुरुषार्थमा दिनु छ। सबै सँग ममत्व अवश्य मेटाउनु छ।

वरदान:- आफ्नो अनादि स्वरूपमा स्थित रहेर सर्व समस्याहरूको समाधान गर्ने एकान्तवासी भव

आत्माको स्वधर्म, सुकर्म, स्व स्वरूप एवं स्वदेश शान्त हो। संगमयुगको विशेष शक्ति साइलेन्सको शक्ति हो। तिप्रो अनादि लक्षण हो- शान्त स्वरूपमा रहनु एवं सबैलाई शान्ति दिनु। यही साइलेन्सको शक्तिमा विश्वको सर्व समस्याहरूको समाधान समाहित छ। शान्त स्वरूप आत्मा एकान्तवासी हुने भएकाले सदा एकाग्र रहन्छ र एकाग्रताबाट पहिचान गर्ने वा निर्णय गर्ने शक्ति प्राप्त हुन्छ जो व्यवहार वा परमार्थ दुवैको सम्पूर्ण समस्याहरूको सहज समाधान हो।

स्लोगन:- आफ्नो दृष्टि, वृत्ति एवं स्मृतिको शक्तिबाट शान्तिको अनुभव गराउनु नै महादानी बन्नु हो।